

Posudek na bakalářskou práci

Název: Typologie her a jejich konceptualizace

Autor: Kateřina Skořepová

Fakulta humanitních studií, Univerzita Karlova, Praha, 2011, 57 s. + Přílohy.

Tématem bakalářské práce Kateřiny Skořepové se stala pedagogická hra, resp. hra, která je používána jako nástroj pro formování osobnosti či sociální skupiny. Autorka si položila otázku, jakou mají tyto pedagogické hry povahu. Zvolený úkol řešila na příkladu tří souborů pedagogických her: her Eduarda Bakaláře, her Soni Hermochové, her Prázdninové školy Lipnice. Sledovala jednak jejich charakter, jednak jednotlivé soubory komparovala s Cailloisovými herními principy, aby se mohla zamyslet nad jejich povahou.

Předložená práce je standardně rozvržena. Po úvodu následuje teoretické zakotvení práce. Soustřeďuje se nejprve na klíčový pojem hra. Již zde autorka provádí do jisté míry kritiku klíčových textů v duchu pedagogické hry. Poté správně se ve výkladu soustřeďuje na problematiku pedagogické hry. Zde stojí za ocenění, že autorka provedla poměrně rozsáhlou literární rešerši. Tu zakončila shrnutím, které se v podstatě stalo východiskem pro vlastní analýzy.

Analýza je pak založena na sekundárních pramenech. Je a způsoby jejich zpracování autorka představuje v kapitole věnované metodologii. Vlastní výklad je pak ještě uvozen oddílem, který se soustřeďuje na představení čtyř Cailloisových herních principů. Je to poměrně přátelské ve vztahu k čtenáři zejména proto, že filosofova teorie se stává analytickou maticí výkladu. Přestože, zde autorka chtěla zejména představit Cailloisovy herní principy, podařilo se jí opět tento rámec překročit. V oddíle o kombinaci jednotlivých herních principů nabídla zajímavou kritiku, která se opírá nejen o vhléd autorky, ale také o další odborné statě.

Analýza jednotlivých souborů her však bohužel nebyla vytěžena. Autorka ve snaze plasticky představit povahu her jednotlivých autorů podcenila odborný styl prezentace dat. Redukovala ho na tabulku a dílčí komentáře. Čtenáři v podstatě zůstala dlužna úvahy proč se ty které principy uplatňují ve sledovaných hrách, nebo naopak zcela chybí. Jediné co vyzdvihla je kategorie speciálních her. Ne že by tato kategorie nezapadala do logiky pedagogických her, je však škoda, že není kontextualizována ve vztahu k ostatním principům.

Práce je nedotažena i po formální stránce. Objevují se v ní ještě nezpracované editorské poznámky vedoucí práce. Stejně tak oddíly Úvod a Prameny nezareagovaly na změnu v koncepci celé práce (autorka zmiňuje hry Miloše Zapletala, přestože je nepodrobuje analýze). Lze se v tomto ohledu jen stěží ubránit představě, že autorka si před odevzdáním celý text nepřečetla. Dále způsob citace není dle žádné normy, zejména chybí stránky u doslovných citací (např. s.12, 13 ...).

Přesto se domnívám, že Kateřina Skořepová urazila velkou cestu při konceptualizaci práce, analýzy dat a tvorby textu. Dokázala posléze v řadě ohledů vykročit ze zajetí kruhu pedagogické hry a zamyslet se nad její povahou. Cenné jsou zejména ty části textu, kdy se autorka pouští do polemiky s uznávanými teoriemi. Bez ohledu na to, jak jsou její úvahy neotřesitelné, tyto pasáže dokládají vhléd autorky a její schopnost kriticky myslet. Práci doporučuji k obhajobě a hodnotím spíše jako dobrou.

Ve Špindlerově Mlýně 15.3.2011

PhDr. Dana Bittnerová, CSc.

Gorbiti